

прѣмине въ по-горенъ курсъ, но никога не успѣвалъ въ това. По едно врѣме, когато трѣбвало втори пжтъ да се яви на изпитъ по математика, съобщаватъ му, че бащата изгубилъ всичкото си имане и остава послѣденъ сиромасъ. Като чулъ тази новина, синътъ се стресналъ силно, понеже до това врѣме всѣкога уповавалъ на богатството на баща си, и вслѣдствие силното сътресение, въ мозъка му става голѣмо прояснение. Отъ този моментъ синътъ на богаташа започналъ да разбира задачитѣ и самъ да ги рѣшава. Слѣдъ продължителни усилия въ това направление, той успѣлъ да стане даже виденъ математикъ. Докато бащата билъ богатъ, синътъ билъ послѣденъ ученикъ по математика; щомъ бащата изгубилъ имането си, синътъ станалъ пръвъ ученикъ по този прѣдметъ. На това основание, докато човѣкъ е богатъ, той не може да стане гений или светия. Това не показва, че богатството е лошо нѣщо, но докато човѣкъ е богатъ, върху него се натрупватъ мислитѣ на хората, които сковаватъ ума му, и той не може да работи. Изгуби ли богатството си, той се освобождава отъ натрупанитѣ мисли върху него, умътъ му се избистря и започва да работи. Нѣкой казва: „Защо да не бжда богаты човѣкъ?“ — Ако искашъ да бждешъ обикновенъ човѣкъ, можешъ да бждешъ богатъ; но ако искашъ да се подигнешъ, да придобиешъ знания, трѣбва да се освободишъ отъ богатството, което смуцава твоя умъ, и по този начинъ спѣва твоето развитие. Ако си богатъ, хората постоянно ще ти даватъ проекти, какво да правишъ; и ако ги слушашъ, главата ти ще се забърка. Нѣма гений въ свѣта, който да е разширилъ своето богатство. Той го е оставилъ на други, тѣ да се занимаватъ съ него. Затова всички Велики Учители на човѣчеството сж казвали: „Който иска да придобие Вѣчния Животъ, трѣбва да се отрече отъ своето богатство, да го раздаде на бѣднитѣ, а той самъ да работи за своето усъвършенствуване.“